

26.09.2019/EN

Wersja polska 18.11.2019

WZORZEC FCI nr. 365

ŁAJKA JAKUCKA

POCHODZENIE: Rosja

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 04.09.2019

TŁUMACZENIE:

Z języka rosyjskiego - Beata Tarnawska-Węglarczyk, sprawdził Mirosław Redlicki

UŻYTKOWOŚĆ: Pies zaprzęgowy i myśliwski

KLASYFIKACJA FCI :Grupa 5 - Szpice i psy pierwotne ,
Seksja 1 – nordyckie psy zaprzęgowe

Obowiązują próby pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY

Łajka jakucka - pradawna rdzenna rasa, wykorzystywana jako pies zaprzęgowy i myśliwski, wyselekcjonowana przez ludy zamieszkujące Północno-Wschodnie rejony Rosji. Znaleźiska archeologiczne potwierdzają, że już 8000 lat temu, ludność lokalna wykorzystywała łajki jako psy zaprzęgowe oraz do polowań. Najstarsze zapiski o psach z tego rejonu pochodzą z 1633 roku. Pierwsza raz opublikowana wzmianka o psach z Jakucji zatytułowana była „Jak Jakuci podróżują zimą” i znalazła się w książce Nikolaasa Witsena pt. „Wschodnia i Północna Tataria” (Amsterdam, 1692). Pierwszy opis łajki jakuckiej pojawił się w książce pt. „Geografia Imperium Rosyjskiego” (Derpt, 1843), gdzie stwierdzono, że jest to „specjalna rasa psów”. Pierwsza adnotacja na temat liczebności łajek jakuckich pojawia się w książce „Tablice statystyczne Imperium Rosyjskiego” (Sankt-Petersburg , 1856): W obwodzie jakuckim stwierdzono 15157 psów, wykorzystywanych jako psy zaprzęgowe ”.

Pierwszy wzorzec północno-wschodniego psa zaprzęgowego ustanowiono w 1958 roku i stanowi on podstawę dla wzorca łajki jakuckiej opublikowanego w 2005 roku przez Rosyjską Federację Kynologiczną. Całe stulecia łajka jakucka towarzyszyła ludom Północy w ich codziennym życiu – pomagała w polowaniach, strzegła siedlisk, wypasała renifery, służyła jako pies transportowy, świetnie sobie radząc w skrajnie trudnych warunkach Dalekiej Północy.

Wymienione umiejętności rozślawiły łajkę jakucką jako rasę wszechstronną nie

tylko w Rosji, ale i w wielu krajach na wielu kontynentach.

WRAŻENIE OGÓLNE: łajka jakucka to pies średniej wielkości, o zwartej, mocnej budowie, z umiarkowanie długimi nogami, dobrze umięśniony, z grubą, ale nie luźną skórą. Okrywa włosowa dobrze rozwinięta, wystarczająca do życia i pracy w surowych arktycznych warunkach. Dymorfizm płciowy wyraźny – samce są większe i mocniej zbudowane niż suki.

WAŻNE PROPORCJE:

- długość tułowia mierzona od stawu barkowego do guza siedzeniowego przewyższa wysokość w kłębie o 10-15%.
- długość głowy nieco mniejsza niż 40 % wysokości psa w kłębie.
- długość kufy wynosi 38-40% długości głowy.
- długość przednich kończyn do łokci stanowi 52–54% wysokości psa w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : łajka jakucka jest: odważna, ruchliwa, kontaktowa, przyjazna, towarzyska i pełna energii.

GŁOWA: w kształcie umiarkowanie spiczastego klina, proporcjonalna do rozmiaru psa.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka : umiarkowanie szeroka, lekko zaokrąglona, z dostatecznie wysokim czołem.

Stop: wyraźny

TRZEWIOCZASZKA:

Nos :duży, z szerokimi nozdrzami, w kolorze czarnym lub czekoladowym.

Kufa: Dobrze wypełniona pod oczami, klinowata, stopniowo zwężająca się w kierunku nosa.

Wargi: suche, dokładnie przylegające, dobrze pigmentowane.

Uzębienie: zęby mocne, białe, pożądanym kompletem zębów (42 zęby zgodnie ze wzorem zębowym). Zgryz nożycowy lub cęgowy. U psów powyżej trzeciego roku życia dopuszczalny jest ścisły przodozgryz z kontaktem.

Policzki: umiarkowanie wyraźne.

OCZY: osadzone frontalnie, szeroko, ale niezbyt głęboko, w kształcie migdała. Kolor oczu ciemnobrązowy, niebieski, a także oczy różnokolorowe (jedno brązowe, drugie niebieskie), lub na brązowej tęczówce niebieskie partie. Powieki suche, dokładnie przylegające, w kolorze nosa. Dopuszcza się

niepigmentowaną powiekę na białym tle.

USZY: w kształcie trójkąta, wysoko osadzone, szerokie u podstawy, grube, stojące lub półstojące. Pokryte krótką, gęstą sierścią. W ruchu uszy położone do tyłu.

SZYJA: średniej długości, średnio wysoko osadzona, dobrze umięśniona.

TUŁÓW: zwarty

Linia górna: mocna i prosta, bardzo nieznacznie opadająca od umiarkowanie zaznaczonego kłębu ku nasadzie ogona.

Grzbiet: mocny, prosty, szeroki, dobrze umięśniony.

Lędźwie: krótkie, szerokie, dobrze umięśnione.

Zad: szeroki, dobrze umięśniony, długi, zaokrąglony, niemal poziomy.

Klatka piersiowa: szeroka, z dobrze wysklepionymi żebrami, dostatecznie długa, umiarkowanie głęboka.

Linia dolna i brzuch: brzuch lekko podciągnięte.

OGON: wysoko osadzony, pokryty gęstą, puszystą sierścią, zakręcony półkoleście nad grzbietem, dopuszczalny sierpowaty. W spoczynku lub podczas długiego biegu ogon może być opuszczony.

KOŃCZYNY: proste, ustawione równoległe, silne, dobrze umięśnione.

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: proste, równoległe, silne, bardzo dobrze umięśnione.

Łopatki: ukośnie ustawione, średniej długości.

Ramię: dobrze umięśnione, ukośnie ustawione, średniej długości.

Łokcie: ściśle przylegające do tułowia, skierowane ku tyłowi.

Przedramiona: dość długie i równoległe względem siebie.

Śródrezcze: krótkie, silne, lekko nachylone.

Łapy: dobrze wysklepione, o zwartych palcach i bardzo twardych opuszkach, gęsta sierść między palcami.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny – mocny kościec, dobrze umięśnione. Widziane z tyłu proste i równoległe.

Udo: szerokie, dobrze umięśnione

Stawy kolanowe: wyraźne.

Podudzie: średniej długości, mocne. Wyraźne kąty stawów skokowych.

Śródstopie: mocne i pionowe

Stopy: dobrze wysklepione, o zwartych palcach i bardzo twardych opuszkach, gęsta sierść między palcami. Nieco większe od łap.

RUCH: szybki, sprężysty. Charakterystyczny chód to energiczny kłus i galop.

SZATA:

Sierść: gęsta, błyszcząca, prosta, twarda, średniej długości, z bardzo dobrze rozwiniętym gęstym i obfitym podszerstkiem. Sierść na szyi tworzy grzywę, szczególnie wyraźną u samców, na tylnej części przednich i tylnych kończyn gęste pióra, na ogonie sierść dłuższa i luźniejsza. Na głowie i przedniej stronie kończyn sierść krótsza.

Maść: biała, dwubarwna (łaciata) lub trójbarwna.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie:

Psy: 55-59cm

Suki: 53–57 cm

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od ich nasilenia oraz wpływu na zdrowie i komfort życia psa oraz jego zdolność do wykonywania tradycyjnej pracy.

WADY DUŻE:

- wyraźne odstępstwo od typu, krótkie nogi
- kwadratowa sylwetka
- spłaszczona, płytka lub beczkowata klatka piersiowa
- nieharmonijny, nie dość żwawy chód
- sierść falista, miękka, zbyt krótka, ze słabo rozwiniętym podszerstkiem

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- agresja lub lękliwość
- pies który wyraźnie wykazuje fizyczne lub behawioralne nieprawidłowości/odchylenia
- psy w typie suczym
- przodozgryz bez kontaktu siekaczy lub tyłozgryz, zgryz przemienny
- pełna depigmentacja nosa, powiek lub warg
- każde umaszczenie jednolite z wyjątkiem białego
- krótka sierść
- wszelkie odstępstwa w zachowaniu i wyglądzie psa mające wpływ na jego zdrowie i zdolność do wykonywania pracy właściwej dla rasy.

Uwaga:

Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.

.
Do hodowli mogą być użyte jedynie sprawne fizycznie i zdrowe psy, o budowie typowej dla rasy.

